

ΑΓΝΗ ΣΤΡΟΥΜΠΟΥΛΗ

ΤΟ ΚΟΥΝΤΟΥΝΑΚΙ

Εικονογράφηση Εριφύλη Αράπογλου

Παρακύθια ελληνικά
για μικρά μικρά παιδιά

ΚΑΛΕΙΔΟΣΚΟΠΙΟ

5.

Ο Τσουγκρούτ [Τσιγγάνικο]

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν και δεν ήτανε, ήταν ένας γέρος και μια γριά και ζούσανε μονάχοι. Ο Θεός δεν τους χάρισε παιδιά, μόλο που το 'θελαν πολύ. Μια μέρα, απελπισμένοι, τον παρακαλούν και του λένε: «Θε μου, δώσε μας ένα παιδί, κι ας είν' ποντίκι. Μονάχα δώσε μας, να 'χουμε κι εμείς στον κόσμο ένα αποκούμπι». Ο Θεός ακούει τα παρακάλια τους, και σε λίγον καιρό η γριά κινά γκαστρωμένη. Σαν ήρθε η ώρα να γεννήσει, γεννά έναν... ποντικό. Καθόλου δεν παραπονέθηκαν γι' αυτό. Πήραν το ποντικάκι τους, το έπλυναν, το έλουσαν, το τάισαν και το 'χαν συντροφιά τους. Του έδωσαν και το όνομα Τσουγκρούτ.

Μια μέρα που η γριά έφτιαχνε σ' ένα μεγάλο καζάνι κουρκούτι, για κακή της τύχη, πέφτει μέσα το ποντικάκι.

— Αλίμονο! φωνάζει η γριά, έπεσε το παιδί μου στο κουρκούτι...

Κι απρηγόρητη αρχινά το κλάμα. Μέσα στην απελπισιά της ξεριζώνει τα μαλλιά της και τα ρίχνει στο κουρκούτι. Σε λίγο, έρχεται ο γέρος, κι απορημένος τη ρωτά:

— Τι έγινε, γριά; Πού 'ν' τα μαλλιά σου;

— Αχ! ξεφωνίζει εκείνη. Του Τσουγκρούτ το κουρκούτι, της γριάς τα μαλλιά, να! και του γέρου τα γένια...

Κι ευθ
το σπι
— Γέρο
— Αχ!
της γρι
σπιτιού
Και μεμ
καρακά
— Σπίτι
— Αχ! Λ
της γριά
τα κεραμ
Και μεμ
σε μια μη
— Ε, καρ
— Αχ! λέε
κουρκούτ
του σπιτι
να! και τη
Κι όλοι οι
κι ένα γου
— Ε! Γιατί
— Αχ! ανα
της γριάς τ
τα κεραμιδ
τα μήλα, να
Κι έτσι, τα δ
βρύση το γ
και το ρωτά
— Πού πήγα
— Αχ! στενό

Κι ευθύς, τα γένια του άντρα της πέφτουν. Τον βλέπει το σπίτι και τον ρωτά:

— Γέρο, τι απόγιναν τα γένια σου;

— Αχ! λέει εκείνος. Του Τσουγκρούτ το κουρκούτι, της γριάς τα μαλλιά, του γέρου τα γένια, να! και του σπιτιού τα κεραμίδια...

Και μεμιάς πέφτουν κάτω κι αυτά. Σε λίγο, περνά μια καρακάξα, βλέπει το ξέσκεπο σπίτι και το ρωτά:

— Σπίτι, τι απόγιναν τα κεραμίδια σου;

— Αχ! λέει εκείνο. Του Τσουγκρούτ το κουρκούτι, της γριάς τα μαλλιά, του γέρου τα γένια, του σπιτιού τα κεραμίδια, να! και της καρακάξας τα φτερά...

Και μεμιάς όλα τα φτερά της πέφτουν. Πάει αυτή σε μια μηλιά κι εκείνη τη ρωτά:

— Ε, καρακάξα! Πού είναι τα φτερά σου;

— Αχ! λέει η καρακάξα. Του Τσουγκρούτ το κουρκούτι, της γριάς τα μαλλιά, του γέρου τα γένια, του σπιτιού τα κεραμίδια, της καρακάξας τα φτερά, να! και της μηλιάς τα μήλα...

Κι όλοι οι καρποί της πέφτουν μονομιάς. Περνά κι ένα γουρούνι και ρωτά:

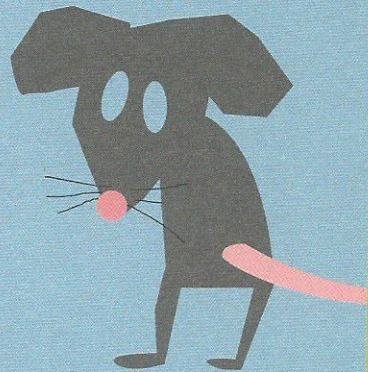
— Ε! Γιατί έπεσαν τα μήλα σου, μηλιά;

— Αχ! αναστέναξε. Του Τσουγκρούτ το κουρκούτι, της γριάς τα μαλλιά, του γέρου τα γένια, του σπιτιού τα κεραμίδια, της καρακάξας τα φτερά, της μηλιάς τα μήλα, να! και του γουρουνιού τα δόντια...

Κι έτσι, τα δόντια του φεύγουν μονομιάς. Πάει στη βρύση το γουρούνι να πιει νερό, το βλέπει αυτή και το ρωτά:

— Πού πήγανε τα δόντια σου, γουρούνι, ε;

— Αχ! στενάζει αυτό. Του Τθουγκρούτ το κουρκούτι,





Αίνιγμα

Μουσουδέντι δε
χωρέντει. Ποδαρέντι
δε χωρέντει. Βάζει
ουρέντι και χωρέντει
και χυρίζει κι
αχλειφέντει. Τι είναι;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΑΚΑΚΑΣ
ΒΛΕΨΤΕ ΤΟ ΠΑΡΑΚΑΤΩ

τηθ γριάθ τα μαλλιά, του γέρου τα γένια, του θπιτιού
τα κεραμίδια, τηθ καρακάθας τα φτερά, τηθ μηλιάθ
τα μήλα, του γουρουνιού τα δόντια, να! και τηθ
βρύσηθ τα νερά...

Κι ευθύς, η βρύση σταματά να τρέχει. Σε λίγο, πάει
η βασιλοπούλα να γεμίσει τα κανάτια της νερό.

Στέκει και ρωτά:

— Βρυσούλα μου, γιατί δεν τρέχεις;

— Αχ! λέει εκείνη. Του Τσουγκρούτ το κουρκούτι,
της γριάς τα μαλλιά, του γέρου τα γένια, του σπιτιού
τα κεραμίδια, της καρακάξας τα φτερά, της μηλιάς
τα μήλα, του γουρουνιού τα δόντια, της βρύσης
τα νερά, να! και της βασιλοπούλας τα κανάτια...

Και κρρααααατς! σπάζουνε όλα στη σειρά. Βάζει
τα κλάματα η βασιλοπούλα. Την ακούει ο βασιλιάς
και τη ρωτά:

— Τι έχεις, κορούλα μου, και κλαίεις;

— Αχ! λέει εκείνη. Του Τσουγκρούτ το κουρκούτι,
της γριάς τα μαλλιά, του γέρου τα γένια, του σπιτιού
τα κεραμίδια, της καρακάξας τα φτερά, της μηλιάς
τα μήλα, του γουρουνιού τα δόντια, της βρύσης
τα νερά, της βασιλοπούλας τα κανάτια, να! και του
βασιλιά η κορόνα...

Βγάζει, λοιπόν, κι αυτός την κορόνα του και κάνει
πάνω της κακά του, χωρίς να τον νοιάζει· δ ι ό λ ο υ.

— Ήτανε μια φορά ένας ποντικός κι είχε μια θυγατέρα
ομορφη πολύ!